

The End of Elul

אני עייף מקייז. העשה ליד מזער השתקניות
הוא כל שישי לי לومר. השנה אחר
החרף לבוא, כשהיה מוכנים לו ולא נהייה.

אני עייף ומקלל את שלוש הכתובת המפרסמות
שלא יתנו לי לישון בלילה, בפעמונים
ובילולות, בשופרות ובסיליחות מטירידות.

אלחים, סגור את ביטחך, תן מנוחה לעולם,
למה לא עזבתי? השנה ממחשת השנה.
קייז נמשך. אלמלה מדקמות
שעכרתني בכל שנים האלה, הייתי מתיישב עם קוצים.

קרבות גדולים נמשכים בתוכי בשקט נורא,
רק אנהות כשל אלף מתאבקים ערומים
ומזיעים, לא ברזל לא אבן, רק בשר נלחם בנהשים.
אחר כך ינשרו זה מזה לתאהו,
ומתוך אפיקת-כח יהיו עננים,
היה גשם, כשהיה מוכנים ולא נהייה.

I'm tired of summer. The smoke from the monastery of the silent nuns
is all I have to say. This year winter
will be late in coming, when we're ready—and also not.

I'm tired and I curse the three famous faiths
that won't let me sleep at night, their bells
and cries, rams horns and pleas disturb me.

God, shut your houses, give the world some rest,
why haven't you left me? The year is hesitant this year.
The summer persists. If not for the tears
that I have stored all these years, I would have dried up along with the thorns.

Great battles persist within me in awful silence,
only the sighs like thousands of wrestlers, naked
and sweating, no iron no stone, only flesh fighting like serpents.
Afterwards, falling from each other in passion,
from exhaustion come clouds,
and rain, when we're ready—and also not.

Yehuda Amichai
Translated by Rabbi Steven Sager

Promoting the vital dialogue between classical Jewish texts & lived experience

www.sichaconversation.org

 Sicha
continuing the conversation